

VÁCLAV, HAVEL A TÁBOR

čili

ROZMLOUVÁNÍ O ČECHÁCH ROKU 1424.

Z rukopisu knihov. Duchcovské vytištěno v Čas. Mus. 1831, str. 378.

Když čas bieše léta od narozenie Syna božieho Českú zemi mezi sebu na tré rozbrojichu: Pražáci najprvé jednu rotu sobě strojichu; Táboři šielenci Žižku za hlavu zvolichu, tisíc čtyř set čtrmeciémého, ten učini v České zemi mnoho zlého; co se zlého činieše, známoť jest, dobře 5 osta Čechuov něco vedlé Václava svatého, a však na paměť a pro výstrahu slušie vědě, ostřichajíce se toho bludu prokletého. psáti, Čtvrtý také lid takový bieše, ten se sem i tam mezi lřmi stranami vrtieše. ač mi budú snad mnozi změtenci z toho láti. Kterak se zdviže ta nechvíle tak hrozná, Když se sta roztrzenie veliké u vieře 10 kto bude chtieti, z zjevného písma to křestanské, pozná. zahubeno by najprvé kněžstvo, potom Tuto chci toliko troji řeč položiti, sbožie panské; budeť se, dá-li Buoħ, budoucím lidem hoditi. šibalské biechu tehdy moci silné, Sta se toho léta, bieše jeden pátek, náboženstvie tehdy bieše pokrytské, vel- 15 snidechu se tříe, a ten den bieše svátek. mi divné: Václav první jmeno křestné jmějieše, druhý Tábor, třetí Havel Vrtoš bieše. ktož ukrutnější morděť, násilník, žhář V vypáleném se snidechu kostele; ten heslo to: „obrance zákona božieho“ i vece Tábor bledý, hledě jako jiné tele: jmějieše. 20 „Bratřie! jáť mám vepřovu pečeni, Kostely, kaply, kláštery, oltáře, to vše v této peleši sediece snieme ji.“ bořiechu napořád, Havel Vrtoš k tomu brzo odpovědě, lúpíec, berúc, mordujíc, diechu: „Toť jest a řka: „Co mám činiti, toho ještě pravě dobrý náš řád!“ nevědě; O boží zákon ústy velmi pilně mluviechu, 25 snad jest hřiech u pátek maso jiesti. sbožie cizieho zuby i nehty se pevně Kmotře Václave! chceš-li vedlé nás tuto držiechu. siesti?“

Václav vece: „Táboře! pohan-li jsi,
 či-li žid?
 a ty Havle Vrtoši! svú se řečí také styď,
 či-li nevieš, že se postiti máme dnes?
 nebuď lakoten, jako Tábor, hltavý pes;
 také v božiem domu máme se Bohu mo-
 dliti,
 neslušieť nám v posvátném miestě stoliti.“

Vrtoch k tomu tak řka, vece:
 „Jáť ještě dnes masa nebudu jiesti lehce,
 ale rád bych, abychom byli za jednoho
 člověka,
 jakož se jest dalo od počátku starého
 věka.“

Tábor s palicí stoje velmi křiče,
 maje na sobě potvorné a zbledělé líce:
 „Ty, Václave! vždy jsi protivník boží,
 toť již vědie na tě bratříe naši mnozí.
 A ty, bratře Vrtochu! razif, neposlúchaj
 jeho,
 najez se masa, budeš dobře silen z něho.
 Poveduť tě k našemu dobrému knězi,
 ten vie dobře pravého božieho zákona
 mezi,
 dáť ihned tobě Tělo a Krev boží,
 jakoť činie světi lidé mnozí;
 pójdeš s Bohem a s námi na protivníky,
 tu teprv pravě shledáš božie zákonníky;
 budeš mieti plnú svobodu, a k tomu sbo-
 žie dosti.
 Když zavítáme mezi protivnície hosti,
 pobeř i spal, zabij s Bohem vše napořád,
 toť písmo velí, a náš vešken svatý řád.
 V jich krvi své ruce často umyješ,
 a tudy zákonu božiemu velmi prospěješ.“

Vrtoch uslyšav to, i podrba se v hlavě,
 řka takto: „Bylť sem v Čechách i v Moravě,

a však úplně nejsem zpraven toho,
 bych zabil nebo zlúpil pro Buoh koho,
 bych také božie domy bořil nebo páčil,
 do té chvíle od toho ještě sem se vždy
 vzdálil;
 božie Krve také hyzditi vždy nemohu:
 popóm sbožie chceš-li odjímati, tohoť
 pomohu.

A přes to ještě bych rád pravě prvé slyšel,
 proč jest mezi námi tento veliký neklid
 vyšel?“

Tábor se rychle k své řeči uteče:
 „Mlčiz ty protivníče, Václave!“ to jemu
 vece,

15 „a jáť Vrtocha snadně a upříemně zpra-
 vím toho,
 nebť nenie k tomu řeči třeba přieliš mnoho.
 Bylť sú papeži, legáti, kardináli, bisku-
 pové, mnišie, farári
 20 lakomí svatokupci, svatokrádci, nesmierní
 kuběnáři,
 zatajili božieho zákonu pro svú nešle-
 chetnú lenost,
 a tudyť se jest zjevila na ně ta jich vše-
 cka zlost.

25 I dal jest Buoh Duchu svého svatého
 v dobrú kněží naši, i v nás také člověka
 všelikého,
 zjevně věděti, co jest z moci božie vuole;
 30 protož Boha brániece, své sme opustili
 všechny role.
 By Bohu nelíbilo se, co my koli děláme,
 sám by to již stavil, za to my všichni
 máme.

35 To jest ta bůře a najvětší k tomu při-
 čina;
 na popy krvavé jde ta jistá všecka vina.

Protož ode mne přijmi tuto všichnu svatú zprávu, chceš-li mieti svú hlavu bez bolesti a bez úrazu zdrávu.“

Václav odpověděv pěkně k této řeči, vece:

„Chceš-li, Táboře, ponechati svých křikuov a svého meče,

chciť se také k vaší řeči dobře přimluviti; 10

protož žádám, by pomoc božská ráčila se mnú býti.

Toť vám i také sobě pravé naučení dávám: mluvmež spolu v dobrotě, vážiec slova, tohoť žádám.“ 15

Vrtoch proti tomu vece: „Dávnoť sem žádal toho, bych byl zpraven kdy té pře od někoho.“

Tábor k tomu velmi brzo odpovědě: „Mluv, protivníče boží! tuto mezi námi 20

sedě. Zdali mníš, bychom neuměli božieho zákona?

a tu se jest námi zjevil, a námi se také dokonál!“ 25

Václav spěšně odpovědě k tomu:

„Z toho, Táboře, tě trestati dobře mohu. Svatý Pavel píše k Římeninóm v epístole, snad vám toho nekáží vaši knězie v Tá- borské škole, 30

že boží zákon přestupujíc jím se chlubíte, a pod heslem zákona božieho Českú zemi hubíte.

Zdali ste neslychali Jesu Krista pána svatého čtenie, 35

kterěž sú měli světi apoštolé od toho pána řečenie,

a řka: „Když to vše, což jest přikázáno, učinite, řcete, že sluhý jsúce nehodné, v pravdě se viníte.“

A že mne nazýváš také protivníka zákona božieho,

pravdu pravieš; dotkni se také svědomie sám svého:

neb dieme-li my, že my hříechu izádného nemáme,

sami se v tom, jakož die svatý Jan, klamáme;

poněvadž každý hříech jest proti božiemu rozkázání,

15 takéž jsi ty protivník boží i s jinými Tábořany.

Pravý člověk má se najprvé sám viniti, ani dobrým, ani zlým skutkem nemá se chlubití.

Protož chceš-li se mnú mluviti o zákon boží, s rozmyslem mluv, jakož činie mudří lidé mnozí.“

Vrtoch pochválí řeči Václavovy: „Pravěť jest v tom pověděl,“ to vece Táborovi;

„ale poněvadž sta dotýkala božieho zákona oba, napřed povězte, co jest boží zákon? to jest naše doba.“

Tábor přijev otázku, takto k ní odpovědě:

„Poviemť o tom, také že Václav pochválí, dobře vědě;

slušie to praviti i také vážiti dosti draze, 35 tomuť sem se naučil dobře dávno v Praze: boží zákon božie jest přikázanie, a k tomu svaté čtenie,

jiné, písmo Bohem dané, v němž nic zlo-
sti žádné není,

co jest popsal Mojžiš a jiní proroci světi,
v knihách bibli plný zákon jest, chceš-li
za to mieti.

Vrtochu, chceš-li písmo božieho zákonu
převěděti,
musíš se výkladuov našich dobrých kněží
držeti.

Chod k nám na kázanie, na nižádného 10
netbaje,

ač tobě kto po starodávnu jinak baje.

Starší sú nesrozuměli, jako lidé hlupí,
z písma zvěz, kde najdeš drahú kúpi.

Naše písmo a náš výklad proti všem sta- 15
rým osta,

zbožie kněžské, královo, panské tudy se
nám dosta.

Protož, Vrtochu, již slyšíš tuto všichnu
zprávu,

drž se nás chutně, nechaje toho starého
stavu.“

Vrtoch vece: „Mnohoť ještě mám po-
chybenie,

ještět tuto plné zprávy při mně není;

necht k tomu Václav něco řekne také,
zda bych se ještě vtíplil řeči jaké.“

Václavova odpověď zajisté bieše tato:

„Neměj, Vrtochu, ihned úplně za to,
cožt Tábor radí, když tak chytře od- 30
povie;

toť na něho mnohý křestan dobře vie,

že pěkně počnúc, a však zle konají,
pravdu povědúc, mnohé bludy kovají.

Najprvé sú božie prikázanie kázali,

ale již sú je svými skutky zlámali a zma-
zali;

duchem počavše, tělem konají,
ale svatého Pavla výstrahy netbají;

jakož ti lidé sami k sobě vyznávají,
když na lakomství svú řeč dokonávají.

5 Napřed dobře jest pověděl, co jest boží
zákon;

týž počátek o zákonu já pravím také
jako i on:

ovšem boží zákon jest božie prikázanie
a svaté čtenie,

jiné, písmo Bohem dané, v němž nic zlo-
sti žádné není.

Chcít to dále všecko rozšířiti,

v písmě svatém svú řeč pravú založiti.

15 Všecken zákon i všechny cesty božie
viera jsú a milosrdenství, toť jest pravé
zbožie,

jakož sv. David svědčí i jiní mnozí pro-
roci;

20 proti tomu iżádný bludný nemá moci.

Boží zákon jest, aby pravú vieru měl
o Bohu,

bližního jako sám se miloval; to ještě
řeci mohu,

25 že ve všem písmě svatém prvé jest roz-
kázanie,

těmato se základoma všecko písmo klanie.

Netřebať jest těch čtyř kusov Pražských
k tomu,

30 jenž sú mnohého křestana vypudili z jeho
domu.

Vierat jest nečitedlné a jisté božie po-
znánie,

láska pravá Boha, a bližního svého mi-
lovánie.

35 Proti vierě drahú táhnú pohané a všichni
Židé,

proti lásce kacieři, tak die sv. Řehoř,
a všichni zlí lidé;
ač také nalézáme v písmě mnohé kacieře,
ježto sú blúdili proti křesťanskej pravé
viere.“

Vrtoch vece: „Že v tom se oba sje-
dnávejte,
za zákon boží prikázanie a písmo sväté
máte,
a že viera a láska vešken boží zákon 10
zaviera,
viem, že na tom leží křesťanská naše viera.
Pověztaž mi, co mají věrní křesťané vě-
řiti,

zdali bychom se mohli kdy všichni ve- 15
spolek smičřiti.“

Tábor: „Kterak chceš mier mezi námi
tuto mieti?

čekaj, až nebudú v Čechách i v Moravě
co mieti žieti; 20

teprv protivníci pod bratřie slušeti budú,
až jim bratr Žižka dá kázeň tvrdú.

Chceš o viere věděti více a plněji?

věř v jednoho Boha, tot jest najplněji;

když sobě samého Boha zachováš, 25
i co viec na koho jiného tbáš?

Jedno vyvrz z sebe ten tvoj starý kvas,
tak teprv věčně přijmeš nové viery hlas.

Na tom sme ostali s Pražany dávno mnozí,
že Tělo zvláště a Krev přijímáme boží“ . . . 30

Dále ve verších 207—311 následuje hádka
učená o přijímání pod obojí způsobou, kte-
rých tuto pomijíme; na to praví Václav:

„Všecko písmo pravě tiehne na to,
všichni světi také svorně mají za to, 35
že podstata našeho spasenie i dokonanie
viera jest, a skutečné božie milovanie.

O hádanie se dotýká Tábor, i také o sly-
šenie,

že se s nimi naši hádati nesmějí: to
pravda nenie.

5 Král jim dával častokrát čas i miesto
k slyšení,

Vikleři sú byli vždycky lstivě k tomu leni.
Protož radim, nechvátaj, milý Vrtochu,
všetečně nepřijimaj obojie zpôsoby, milý
kmochu,

at také, jako Táboruov, čert tebe neposede,
a v zufalé skutky opět tebe nepřivede.“

Uslyšav to Vrtoch, vece: „Kterak se
nemám vrtěti,

ponidž jistoty od vás izádné pravé ne-
mohu mieti?

neb oba z písma mluvita všecko podobně,
protož neviem, co mám pravě držeti je-
ště hodně.“

Tábor zakaliv své oči velmi hrozně
kriče:

„Hyběti tobě, Václave, krvavý a nešle-
chetný protivníče!

bratřieť rukama lép nežli písmem dovedú
toho;

25 světlúť pravdu máme, k tomu písma při-
liš mnoho.

Jižť o to dále musím a chci mluviti,

a před Vrtochem také chci se s tebu
súdití“ . . .

Pokračuje se v další o témž hádce z pí-
sem svätých, ze svätých otců atd. ve ver-
ších 334—667; potom praví Václav:

„Donidž Pikharti té svátosti tak nepři-
jimali,

35 v pokoji i také u viere i v lásce přebý-
vali:

ale jakož se z kalichu napíjete počechu,
tak se krásti, páliť, mordovati i rúhati
jechu.

A pán Ježiš řekl, že po skutciech máme
je poznati,

kto zlý nebo dobrý jest, ovocem rozeznati.

Viz, co jest v malé rotě roztrženíc:

Pikhartov, Táboruov, Pražan, Viklefov,
Cafurov vztrojenie;

z nich právě tři nenie, by se úplně sje-
dnali,

by svých bluduov rozličně vymýšlejíc ne-
kázali.

Dobře se šelmě o mnohých hlavách při-
rovnávají,

ač se hlavami dělě, však ocasy se srov-
návají.

Ale veliká obec křesťanská v jednotě jest,
jeden je Buoň, jedna viera, svátost, je-
den křest;

neb v jedné čeledi má býti jeden obyčej,
kdež jednoty nenie, vše zlé jest, za to
jistě měj;

neb milost, láska a svornost záleží v je-
dnotě,

kdež jie nenie, nic dobrého nenie v žád-
né rotě.

Protož každý věrný křesťan varuj se silně
přijímati pod obů způsobů, prikazujit pilně.

Viz mnohé, donidž sú nepřijímali tak té
svátosti,

neměli v sobě mnohých zlých skutkuov
ani žádosti:

ale jakž sú přijímali pod obů způsobů,

jako Judáše dábel je ihned posedl v tu
dobu;

že svatů Krev proti zřícení přijímají,

proto křesťanskú krev směle vylévají,
lúpie, pálé dobré lidi vše napořád,
pravieť ještě, že v tom vedú pravý boží
řád!

5 Tábor vece: „Co my na tvé mnohé
písmo tbáme;

myť lepšie písmo nežli vy máme.

Však sme na božiem prikázani svú při-
založili,

10 hrdé sme popy a pány zemské pod bra-
tríe porobili.

Dřeve bratříe naši nátisky měli rozličné,
zповědi, posty, desátky, ofěry i rozličné
poplatky,

15 pro něž bratříe nesnázi měli a mnohé
zmatky:

ale když vstachu Mahomet, Viklef Angliš
a Čech Hus,

ti nám zjevichu na zlé popy jeden do-
brý kus,

aby kněžie, páni i panoše zbožie izád-
ného nedrželi;

tot sme s pravdú všichni rádi vzeli.

Ale aby za to, Václave protivníče! nemněl,

25 bychť v tvém klevetání ovšem já seděl,
že nám vytýkáš lúpeží, pálením, mordy oči,

taktot proti tobě písmem jasným kroči:

byť se Bohu nelíbila naše dobrá diela,

dávnot by od něho samého stavena byla;

ale Buoň na protivníky krvavě přepustil,
bychom je hubili, zbožie jim brali, do-

pustil.

Či-li nevieš, že Židě Egyptskú zemi sú
zlúpili,

35 vše pohanstvo v slíbené zemi sú zahubili?

z dali's toho v svatém písmě neslychal,

kterakú pomstu Mojžieš na modlosluhy dal:

mnoho tisíc lidu jednoho dne zbil,
než jest statečně božie křivdy mstil.
Tež my také mstíme pána Boha,
neostaneť krvavých protivníkuov i jedna

noha . . . .“

Verše 723—748 vynechány.

Vrtoch uslyšav tu řeč, velmi sobě stěštlě,
řka: „Musím s vámi pilně pomluviti ještě;
toť mi se nelíbí do tebe, bratře Táboře!
že se vždy búríš, jako větrem moře;
neodpověďv úplně Václavově řeči,

strojiti chceš za odpověď velmi škodné
seči;

nelibíť mi se do tebe ta vaše pomsta
náhlá.

Kež jest vaše moc na Židy neb na po-
hany sáhla,

ješto se zjevně vieře a zákonu protivie;
žádný Žid z kalicha nepije, to z vás každý

dobře vie!
jedno ste svú zemi zahubili, a kazili ja-
zyk svůj,

k zahlazení všech Čechuov vy svůjv vždy
strojíte boj.

Již jest opuštěna v Čechách mnohá dědina,
potom osadí ji cizozemská rodina;

když zahubíte a zemdlíte zemi Českú,
potom zvelebíte v zemi rotu německú,

a tak nás snadně z toho světa zhladie.
Učiníte vy na tom velmi přieliš mladě,

mniece, aby byla jedna viera právě jako
druhá;

byť nás nedotkla ještě větší túha!“

Václav vece: „Však sem napřed tobě
to všeco založil,

bychom sobě k rozumu mluvili, to sem
tak položil.

Vidím, že se dluhá řeč nechodí oběma
váma:

pomlčiž, Vrtochu! ať my krátce pomlu-
víma sama.

5 Ty toliko jedno o pokoj zemský stojíš,
neb se života svého a zbožie ztratiti bo-
jíš.

Vrtochu, zlý ještě svůjv úmysl máš,
když na vieru a na dobrotu málo tbaš:

10 s Tábořem držíš, aby také cizie držal
zbožie;

se mnú držíš, nebo věrní křestané také
hrozie.

Zbožie se tobě líbí i všelikaké věci kněž-
ské,

zahubení se tobě nelíbí, ovšem také české.
Třetím jazykem chceš pokoj v zemi činiti,

a tím jazykem nemuožte řeči kliditi;
zradě se rovná ten tvojoj jazyk třetí,

20 potom snad další řeč jinde budeš o tom
mieti.

Ty s tím držeti chceš, ktož ovšem ostojí,
žádoť máš toliko k tělesnému pokoji:

nelzeť jest jinak mieti takového pokoje,
než v starý řád vstúpiti, nechajíce roz-
broje,

nových zámysluov nechati, po něž jest
tato nechvíle,

s obecnú věřú držeti věrně, právě a mi-
le . . . .

30 O témž dále verše 791—896; mluví pak
Václav k Tábořovi:

„Pakli vy diete, že o tom od Boha při-
kázanie máte,

35 který toho duvod nám o sobě dáte?
když se před vámi, jako před Židy, moře

rozstúpí,

ohnivý slúp v noci, oblak ve dne k vám
 sstúpí;
 když váš Mojžíš, Žižka kat, s Bohem bude
 mluvíti,
 udeří metlú v skálu suchú, a pojdú vody
 ku pití;
 když suše přejedete přes Dunaj, jako
 Židé přes Jordan,
 vešken kraj za Dunajem bude vám dán;
 když sedmkrát Plzeň objedete, a zdi sa-
 my padnú,
 budete mieti božskú válku veľmi snadnú,
 jako se stalo Židóm, když přijeli k Je-
 richu městu,
 když jim sám Buoh činil do slíbené ze-
 mě cestu.

Ale vy pro svůj zámysl, pych a lakomstvie
 svú zemi pracnú hubíte, dobývajíc sobě
 panstvie.“

Tábor vece: „Tvé řeči, protivníče! již 20
 rozumiem,

bychme byli kacíři; rád to na tě viem,
 že haničš svatú obec naši:
 nemohúť toho dovesti všichni kněžie vaši.
 Vy jste sami kacíři krvaví,
 toť na vás každý z nás směle praví;
 haničš všecku zemi Českú,
 bíříš na nás mocnú ruku světskú.
 Bych byl bezpečestvie k mluvení nedal,
 coť bych učinil, toby ty dobře shledal. 30
 Krvavý Mahometo, zrádný, nečistý!
 jistě viem, že's protivník boží jistý.
 Které vedeme kacířské kusy?
 pověz chutně, ještěť od tebe slyšeti musí.“

Václav vece: „Pražáci z toho se hněvali, 35
 že sú druhé bludné jmenovali,
 a ti to na vás svědčie sami,

že sú mnohá kacířstva mezi vámi.
 Vypsalit sú na vás mnoho brožného,
 ostřez Buoh těch bluduov každého zbož-
 ného!

5 Najprvé se vyvedte z toho Pražákóm,
 mistróm, kněžím i jiným žákóm;
 ze jmenať jmenujcie: Ambrože, Jakuba, Mi-
 kuláše,
 Martina, Kycla, Markolta, Kondrada, Ji-
 čína, kněžie vaše.

Skutčit zlí na vás ukazují,
 klášteri, kostelové, kališi, obrazové ža-
 lují,

vsi, města mnohá i hradové,
 vdovy, sirotci, opálení v plotech kolové;
 všichnu ste zemi již ve psí učinili,
 i pohané sú vás šielienstvím vinili,
 jako die Šalomún: Šielenci město kazie.
 Vizte, co ste udělali té někdy slavné
 Praze,
 okrase, obraně, někdy radě, cti, koruně
 české:

zklali ste všecko dobré městské,
 oltáře ste rozmetali, ornáty roztrhali,
 25 zlúpivše poklady obecné, ty ste rozmrhali,
 božie Tělo a svátost nohami tlačili,
 na oltáře cídili, kostely svaté zmlátivše
 pálili,
 věrné křestany ste rozehnali, zmordovali
 mnohé,
 pálec, topiec, nosy, uši, prsy řežiec, lítí
 lvové!

panny Bohu zaslíbené ste porušili,
 pojímati sú sobě muže mnohé musily;
 falešný peniez tepete v ciziem rázu,
 vši obci učinili ste v zemi velikú zkázu,
 málo ste již v Čechách kotluov ostavili,

neb ste všechno na falešný peniez obrátili.
Nenie div, že falešnú vieru i falešný peniez máte,

v tom sami se vinny znáte;
pro vás poklady země České sú utra-

mnozí na těle i na duši zatraceni.

Pověztež jeden svůj dobrý skutek:

nic dobrého v zemi nenie, jedno lúpež,
mord a smutek!

maso v pátek i v puostě žerete směle,
hovadný život s Pikharty vedete vy v svém
těle,

smilně, obžerně bydlíte jako pohané,

Pikharti, Cafuri, svatokrádci, šielení ro-
hané!

Ktoby mohl vaše zlosti vyčistí,
co ste zlého učinili, zafalci nečistí!
co biedy trpie mnozí pro vás v cizích
zemiech,

vešken svět již má Čechy u posměch;
na křesťanskú ste zemi zlé vnesli slovo,
po mnohých letech budúcím našim to
bude novo;

nebude-li samé obrany božské,
zhlazenof bude pro vás všechno plémě
české.

Budiž tobě, svatý Václave! žalováno,
že tvé kněžstvo bludné jest nazváno!

Tábor vece: „Ha, ha, ha! to-li jest
dobrý důvod váš,

že od Pražan na nás svědectvie máš?
chceš-li jim ve všem věřiti,

musíš mnoho lži pokrytstvím peřiti.

Pražáci dřeve nedali žádného Čecha ka-
čeřovati,

sami nás chtie jako kacieře vyobcovati.

Když s tebou dokonám tuto řeč,
proti Pražanom, bude-liť třeba, vytrhnu
z písma meč.

Pražáci zase v plachtách slúžie,
dojdúť s námi ještě veliké núze;
chtie z věrných bratruov již vyniknúti,
ještě se s námi musie schuknúti.

Tiť sú dobře jako my kostely pálili,
ot zbožie cizieho sami se nedálili,
10 kostely zbořivše lúpili,

kostelnie kamenie na Vítkovu horu vo-
zili:

a píší nám, že se lúpežem živíme!

v tom my se jim velmi divíme,

že břevna v oku svém nevidie,

činiťvie více než my, mluviti se nestydie.

Ale že nás viniš našimi dobrými skutky,

že sme zkazili v kostelích mnohé lútky,

v tom sme nezhrěšili,

20 že sme mnohé pýchy umenšili.

Potom, že jest Česká země v zlé pověšti,

chcít k výmluvě tobě písmo přivesti;

jest ve čtení psáno:

Blahoslaveni, když vám bude láno . . .“

25 Následujících veršů 1005—1163 pominuto;
potom dokonává Václav těmito slovy:

„Vie to každý dobrý, ktož rozum dobrý
má,

že toho Buoň nevelí, což zapovídá,

a všem lidem to za přikázanie položil,

u přirozeném zákoně to za právo uložil,

aby žádný druhu nečinil toho,

co sobě nechce kto od jiného koho.

Táboři nechtie, by je bili a pálili:

by dobrý smysl měli, jiných by také ne-
dávili.

Také, Táboře, chceš-li svůj duvod držeti,

nemajít tebe naše diela odporná mrzeti.
 My bychom také nic nemohli proti vám,
 leč by nám tu moc dal pán Buoh sám.
 Ten rád staré viery křesfanské,
 jemuž se vždy protiví plémě kacieřské,
 božím zjednáním jest utvrzen,
 proč tedy od vás jest tak velmi súžen?
 ponidž tvooj duovod jde proti tobě,
 nehrň ho viac, radímť, k sobě;

neb tvú řečí a tvým duovodem
 svú při tak dobře jako ty povedem;
 každý Žid, každý pohan bludu svého
 brániti muož vedlé klevetanie tvého.
 5 Tvým tě mečem již porazím,
 tvooj blud tvú lží já snadně pokazím;
 neb vida, že zle činíš, nechceš tbáti,
 musíš se za to v pekle káti.“